

FOLK OG LAND

NR. 5 — 12. ÅRGANG

LØRDAG 9. FEBRUAR 1963

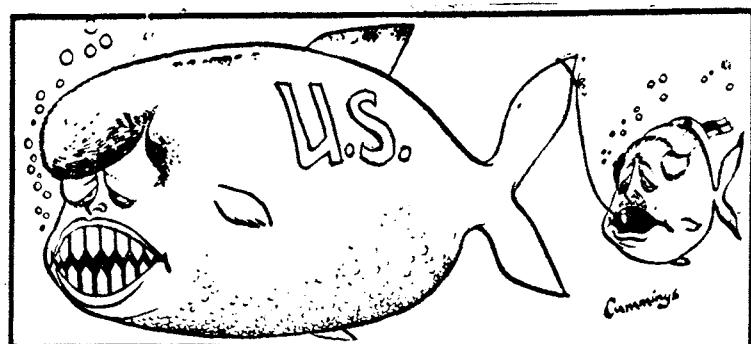
LØSSALG 85 ØRE

Mile 49
Oslo
Erik K. Kjelberg
1963

Arminius:

Foran Norges skjebnetime

**Skal vi nok engang drives mot en 9. april
av våre blinde partipolitikere?**

Slik ser selv London Daily Express situasjonen

Når man leser dagspressen eller hører de kommentarer som knyttes til den revolusjon i verdenspolitikken som manifesterte seg i forhandlingsbruddet mellom de seks Fellesmarkedsstater og England i Brüssel, så får man et beklemmende inntrykk av at våre paripolitiske eksperter, disse som landets fremtid er lagt i hendene på, ikke forstår en tøddel av hva det virkelig dreier seg om. FOLK OG LAND har nok i høyere grad enn andre publikasjoner bidratt til en nødvendig oppklaring, men slik situasjonen har utviklet seg kan det nok være påkrevet å utdype emnet.

Som i de fleste land innen det amerikanskdominerte vestlige Atlanterhavssamfunnet er også i Norge pengetenkningen så absolutt dominerende at det knapt blir plass til argumenter som ikke tar sitt utgangspunkt i pund eller dollars. Vår innstilling til det europeiske samarbeide er også diktert av dette. Europa som sådant interesserer overhodet ikke de norske partipolitikere, det er bare munnsvær når de misbruker Europas navn. Det som interesserer herrene er hvor en lettint skal kunne skaffe midler til å holde velferdshumbugen gående, til fortsatt å leve over evne. USA har vært den store melkeku hittil, sammen med det flåten har kunnet bringe inn ved sin viserguttart på verdenshavene, som igjen beherskes av USA. Derfor mener også våre politikere den store fattigforsørger USA når de skriker om Europa. Så sterkt har våre parti-

litikk også stiller Norge foran et nytt og avgjørende valg som vil bli bestemmede for hele vår fremtid og kanskje for vårt være eller ikke være.

Det er i denne forbindelse rent uhyggelig å se hvorledes historien synes å gjenta seg, og hvorledes våre blinde partipolitikere er helt uten evne til å trekke lærdommer av det som skjedde i 1940.

Den politikk Norge drev forut for katastrofen i 1940 var å lenke Norges skjebne til England og dets amerikanske bakspiller, selvom en overfor folket ga inntrykk av å føre en nøytral politikk. Resultatet var den tyske okkupasjon og alle de ulykker og ydmygelser som fulgte i dens spor. England var naturligvis ikke i stand til å hjelpe oss med noe som helst annet enn å bli trukket inn i de krigerske begivenheter.

Da verdenskrigen var slutt og den kolde krig kom skikkelig igang, tok Norge skrittet fullt ut og sluttet seg til USA-blokken uten reservasjoner og uten den negang i det heletatt å påberope seg noen nøytralitet. Det gav blanke dollars i statskassen og sålenge USA var enerådende når det gjaldt det grufulle atomvåpen gav det vel også en slags beskyttelse. Vel å merke så lenge en kunne stole på at USA virkelig førte en politikk Norge kun-

Konrad Sundlo:

EN FREDSORGANISASJON SOM DRAR I KRIG

F.N. DOMINERES IDAG AV NEGRE, ASIATER OG OG KOMMUNISTER

I Kringkastingen for 5. januar i år ble det meddelt at Sovjets representant i F.N. hadde uttalt sin anerkjenning til denne organisasjonen for hva den har gjort for freden. Da imidlertid Sovjets situasjonsbedømmelse er noe for seg, er det best å se litt nærmere på F.N. og fredsarbeidet.

Til å begynne med kan det da slås fast, at F.N. ble stiftet i San Francisco 26/6 1945 av krigens seierherrer og at organisasjonens mål er å arbeide for fred og sameksistens mellom menneskene. Organisasjonen har ordnet seg med en Hovedforsamling hvor alle har stemmerett og hvor sakene avgjøres med $\frac{2}{3}$ majoritet, samt 6 hovedorganer

ne være tjent med. Senere har situasjonen som kjent endret seg derhen at Sovjet-samveldet også er blitt en mektig atommakt og at både denne makt og USA tydelig

(Forts. s. 2)

Og Ola Nordmann «trust in USA»

«Ah, mon ami, engelskmennene passer ikke historisk inn i dette vårt nye Europa — — —» (Vicky — London Evening Standard)

Norges skjebnetime –

(Forts. fra s. 1)

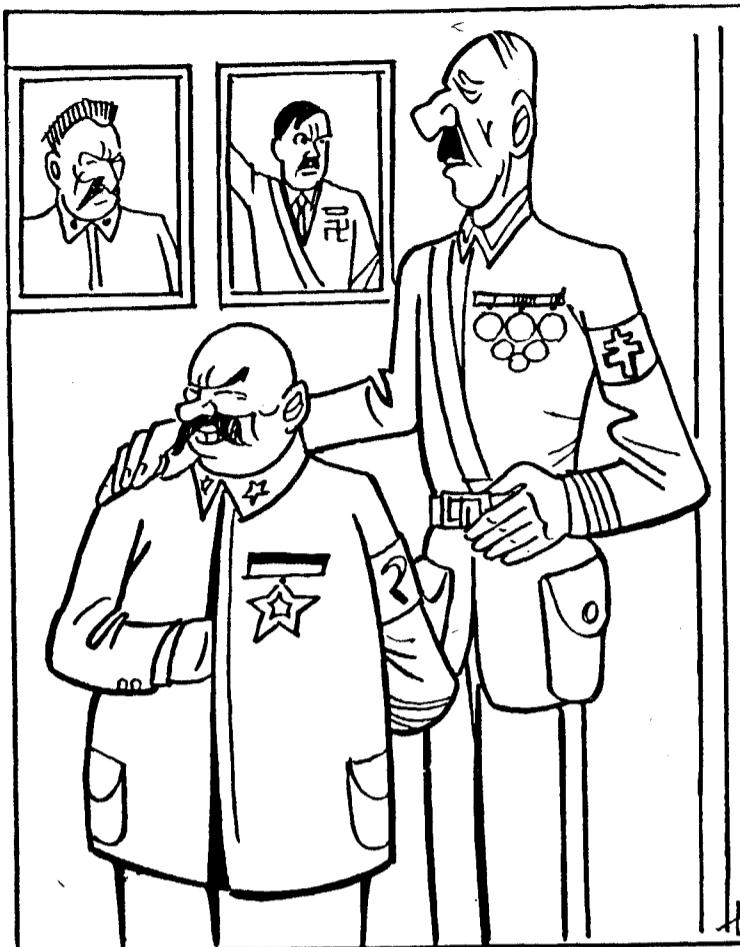
Har demonstrert at de ikke er særlig lystne på å bruke atomvåpnet av hensyn til det egne lands interesser. USA har dertil demonstrert at det i utenrikspolitisk henseende er en umoden og farlig forbundsfelte som heller ikke tar to øre for å kaste sine protestjer for ulvene når det kniper, jfr. Kina, Korea, Laos og for den saks skyld også Tyskland. Dette betyr at den politikk Norge har ført direkte har ledet landet til den avgrunnens rand hvor det nå står. Vi er med i en krigsallianse uten å kunne vente noen annen beskyttelse enn den vi fikk av England i 1940 og samtidig skjer det ting i Europa som uvilkårlig bringer tanken hen på det som hendte forut for katastrofen i 1940.

For nærmere å forstå situasjonen må en gjøre seg klart hva som ligger bak den amerikanske politikken, som avisene og partipolitikerne er freidige nok til å kalle «europeisk». Den klikken som står bak og dirigerer den amerikanske guttepresidenten tar sikte på å samle alle folk, svarte og hvite og gule til en eneste integrert lapskausverden ved hjelp av FN. De tenker seg en slags borgermarxisme i motsetning til den gamle stalinistiske arbeidermarxisme som de røde kinesere fremdeles er tilhengere av og på sin side vil påtvinge en hel verden. Etter denne amerikanske plan skal verden bygges opp med penger «uten hensyn til rase eller religion».

I denne plan passer et europeisk fellesmarked bygget opp som en filial av USA som hånd i hanske og USA har derfor gjennom sin britiske leiesvend, som aldri har følt europeisk, forsøkt å få innpass i EEC for å omdanne sammenslutningen i denne retning til det en nå kaller et atlanterhavssamfund.

Det er mot disse planene og den rolle Mr. Kennedy og hans hemmelige og åpne rådgivere har tiltenkt Europa at Frankrikes president de Gaulle og alle virkelige europeere nå har gjort opprør.

Rundt omkring i den amerikanske vasalpressen blir de Gaulle nå fremstillet som en ny Hitler, og det er som man vil vite det verste skjeldsord som finnes i det nydemokratiske vokabular. Og ikke nok med det, han fremstilles også som en slags fiende av Europa, mens det er Mr. Kennedy og de amerikanske lakeier i England som er de virkelige europeere! Stort lengre ut i det absurde kan vel ikke demagogien drives.

NATIONEN ser likheten mellom det som hendte i 1939 og det som holder på å hende nå, men kan tydeligvis ikke trekke konsekvensen

ARBEIDERBLADET har latt en utenlandsmedarbeider lansere den teori at de Gaulle ønsker en forståelse med Sovjetsamveldet, en påstand som naturligvis er blitt behørig dementert av alle som driver slike forhandlinger og av alle som frykter dem. Sannsynligheten taler imidlertid for at de Gaulle, som dypt mistror USA og den amerikanske politikk og som mistenker Mr. Kennedy nettopp for å ville slutte en avtale med Sovjetsamveldet på Europas bekostning, nok kan være inne på tanken om å komme USA i forkjøpet og gjøre amerikanerne både overflødige og uønskede i Europa.

Det er ellers ganske interessant å se hva den kjente amerikanske kommentator Walter Lippman har skrevet om disse ting i ukemagasinet NEWSWEEK. Ifølge et New York-telegram hevder han her at de Gaulle «fullt og fast tror at på samme måte som Frankrike overlevde den tyske okkupasjon, vil folket i Sovjetsamveldet en gang bli kvitt det kommunistiske regime. For de Gaulle er den kalde krigen bare et kort øyeblikk i vår sivilisasjons historie. de Gaulle har i egenskap av leder for et nytt og sterkt Frankrike etablert seg som motstander av hele den politikk som vesten har ført etter krigen, fortsatte den amerikanske spesialisten. Man må spørre seg selv om denne store mann, som så ofte har hatt rett, nå kan ta

fulstendig feil. For min egen del er jeg ikke så sikker på det, skriver Lippman.

Det Europa de Gaulle tar sikte på er da også, slik det har vært pekt på i pressen, det samme Europa som var Quislings mål: et Europa som ikke stanser ved jernteppet, men som strekker seg fra Ural til Atlanterhavet og som er sammensatt av samarbeidende nasjonalstater.

Det er dette Europa den norske presse, blant andre Hans Granquist i Verdens Gang kaller for «dette lille Europa! Stort lenger kan vel ikke forvirringen gå.

De norske politikeres stillingtagen i denne skjebnestund er selvsagt gitt: de styrer trofast mot katastrofen slik som i 1940. De «trust in England» og USA nå som før, håper på at de Gaulle skal få en brå død og at det ingen vil være til å løfte arven etter ham, samt sverger til den politikk som for eksempel AFTENPOSTEN trekker opp, nemlig at når de Gaulle vel er avlivet, så vil

(Forts. s. 7)

ANNELISE PAROW
TANNINSETNING
Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 v. Lademoen kirke - Voldsmind

Daglig friske blomster
SYNNØVE LIE
Blomsterforretning
Kranse til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Civilingenjör Erhard Fliesberg:

Det förslösade arvet

«Från fäder har det kommit, till söner skall det gå.»

ÅH, DET ÄR EN MYCKET GAMMAL HISTORIA

Det var en gång en ung yngling, som växte upp under sin faders stränga tuktan. Allt detta kom hans unga heta blod att sjuda av längtan och begär att få leva fritt och ohämmat. Han närdé alls ingen lust att arbete och lära sig något ordentligt. Livets längtan skimrade som en lustans lek och han fann tvångströjan mer änouthärdlig.

Så dog den stränge och rättvise fadern, som under mångåriga mödar och bekymmer samlat rikedomar, inte mest för begäret efter samma, utan för lusten att uträdda något välsignalserikt för det älskade fäderneslandet.

Ynglingen andades lättad ut, nu kunde han fritt få följa sina begär och önskningar. Ansvar kände han intet, eftersom han aldrig behövt möda sig för att erhålla något av livets goda.

Hej, lustliga, här skall leveras livets glada dagar och rikedomen, ja, den kunde ju aldrig taga slut. Så földe ett härligt liv i allt, vad i världen kunde fås för pengar. Med gavmild hand bjöd han, eftersom han mårde att taga del i hans glada liv. «Kom, jag bjöder», var parollen och skarorna samlades kring den glade slösaren. Dag för dag ökades hans popularitet och vänner slöto upp från när och fjärran. Ty det var en lust att leva i denna förlustelsernas värld som intet krävde av deltagerna.

Faderns gamla vänner varnade och varnade, skakade bekymrat på visa lockar. Men ynglingen visste i ungdomligt övermod långt bättre besked än att taga råd av ålderns vishet, erfarenhet. — «Bort, bort med alla pessimister, olyckskorpar och tråkmånsar. Livet är för härligt att slösas bort på hårt och strävsamt arbete. Nej, lev livet lusteliga». Det är min paroll och vänerna bejublade hans talan.

Men, i alla fall, så gick det, som det plägar gå. En dag såde hans bank hellt kallt och ovänligt «Pengarna är slut», och ynglingen, som varit van att finna sådan förstående redobogenhet att följa honom i hans fjärilslek, fann plötsligt, att han nu betraktades så värdelös, att ingen, alls ingen, ej ens de han kallat sina hjärtats bästa vänner, ville låna honom minst slant. Bortblåsta voro på ett ögonblick alla, alla, som han kallat vänner och bröder, otacksamma voro alla, som

njutit av hans frikostighet. Hela hans värld i lust och lek och oansvarighet var fullständigt slagen i spillror. Och blott den kalla misären återstod, ty han kunde ju intet, eller ock det än ansvarslösa försvinnandet från livets värld. Alls intet återstod honom mer än de minnen, som nu plötsligt mist all glädjens och lustans skimrande glans och blott smakade otäckt bittersurt. Livets kalla morgon grinade honom tillmötes från alla håll och kanter. Överallt möttes han med skällsord, hån och begabbelse över att han varit ett sådant ärans fä att han levit ansvarslöshetens lek med livets egna bud.

MEN STÄNDIGT DYKER DEN UPP I NYA VARIATIONER

Det var en gang ett parti, som hadde dykt upp under tvånget av hårda och okänsliga partier. De där som visserligen mer än tillåtligt tänkt på skyddandet av personliga förvärvsintressen, som likväl hade haft det ansvaret för landets angelägenheter att de försökt spara på alla slags utgifter, samtidigt ej läggande allt för kvävande hinder för skapandet av nya positiva inkomster för landet. Årven om penningprofits begär hindrat mångt nytt och nyttigt att komma till, så hade dock likväl samma vinstbegär skapat ett solitt välstånd i landet. Tillika voro de måna om att allt detta för landets skull borde skyddas och försvaras.

Men det unga partiet, som aldrig velat lära sig hur inkomster skapas, spred med iver och försät missnöjet explosiva gift bland landets skaror. Och lovade rundhänt guld och gröna skogar åt envar missnöjd blott de ville hjälpa det att erövra makten.

Det materiella missnöjet fick allt djupare rötter och makt över sinnen. Och undan för undan lyckades det unga partiet tränga ut de gamla i bakgrundens genom att allt eftersom makten erövrades lämna de troende allt större och större gratisförmåner. Man utanordnade «social välfärd» på löpande band och tog gladeligen idéer från enskilda och andra land, som man samtidigt förföljde såsom «ovärddiga mäniskor» ty det gällde att visa «förstånd», även om man äj begrep de förutsättningar, som möjliggjorde detta på andra håll. «Skenet bedräger» och därfor samlades allt större och större skaror kring dess banér, ty

(Forts. s. 3)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAvis

Redaktörer:

ODD MELSMOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Farten er god
og retningen
upåklagelig**

Amerikanerne sliter med sitt negerproblem og jo mera en gir efter jo mera vokser appetiten hos de fargede. Således forteller et telegram til AFTENPOSTEN fra Washington at negrene nå har igangsatt en organisert boikott for å tvinge foretagender og forretninger til å ansette negere. — Overalt er det negrenes prester som går i spissen for denne kjøpestreik, heter det i telegrammet.

«Boikotten rammer forretninger som ikke vil ha negere i sin tjeneste eller som etter negrenes mening har altfor få farvede i arbeide(!) i forhold til det samlede antall ansatte», forteller telegrammet og nevner blant rammende forretninger kjente firmaer som Pepsi-Cola og Gulf Oil. «For tiden boikotter negrene en stor forretningskjede. Dens matvare-utsalg i Pennsylvania får ikke lenger besøk av negre. Kjedens ledelse har fått beskjed om at neger-kundene ikke vil komme tilbake før den har utvidet kontorpersonalaet med seks negre, ansatt 40 nye negerekspeditører og 20 slakterarbeidere. Denne kjøpestreik har vart i tre uker og negrene får langsomt, men sikkert sine krav oppfylt. Selkapet har hittil ansatt 55 negre. Det sender hver uke rapport til negrenes aksjonsledelse(!) og spør om den ikke snart er fornøyd, men denne har hittil nektet å heve kjøpestreiken før hele negerkvoten på 66 personer er i fast arbeide i kjeden».

Noen lignende organisert aksjon fra de hvite hører en intet om, men de ville vel også bare bli stilt overfor Mr. Kennedys bajonetter som i Mississippi.

om vi er modne nok til (og har lyst til) å se virkeligheten i øynene. I det videre perspektiv er spørsmålet ikke om Peter Jensen er skyldig eller ei, men om vi (det danske folk) er det!»

Det kan også være grunn for de norske partipolitikere både i og utenfor Stortinget, disse som stadig gir uttrykk for sin bekymring over våre dagers manglende politiske interesse blandt folk, til å merke seg denne sluttspassus i POLITIKKENS kommentar: «Men ikke den meget omtalte likegyldighet overfor det som foregår på Christiansborg har sin rot i det som foregikk dengang. Jeg er så kjettersk at jeg tror at politikerne meget godt mente hva de sa helt til 29. august (i Danmark som i Norge har man som kjent etterpå hevdet at man stadig som Berggrav, Paal Berg og så mange andre talte med dobbelt bunn) — dengang så det nemlig ut til at tyskerne

Det förslösade arvet - -*Forts. fra s. 2*

hur förundransvärt ljuvligt var det ej att få leva livet med mindre och mindre ansträngningar, besvär och bekymmer. Alla ville delta i det glada kalaset, ty det kostade ju intet. Det gällde att passa på och kräva mer och mer, att gripa allt fetare bitar från det du-kade bordet.

Sannorligen blev ej partiet omåttans populärt, ty se de utlovade det sagolika drömlandet, där allt skulle erhållas gratis utan minsta ansträngning eller ansvar. Det var bara att ösa ut pengar och slösa mer och mer. Partiet visste ju, att rikedomarna voro outtömliga, eftersom det aldrig velat lära sig eller kunnat fatta och förstå, hur det gick till att skapa ett lands inkomster, varpå alla skulle leva. Att det samtidigt undan förföndan blev allt omöjligare att skapa dessa positiva inkomster för dem, som trots allt ägnade sin tid, energi och intelligens åt något så onödigt, bekymrade ej partiet eller dess trogna.

Givetvis var det ock oböhörligt att försvara allt detta. Ty alla runtom i världen voro så otroligt snälla och hjälpsamma, så det var ju oförsvarligt att använda pengar för ett dylikt ändamål. «Det befästa fattighuset» var en för evigt övervunnen ståndpunkt. Nej, tag även alla dessa pengar och bjud på nya nöjen och förlustelser. Bort, bort med allt ansvar. Hej, låt oss leva livets lustiga dagar, Bort, bort med alla slag av moraliska fördomar. Den obe-

gränsade friheten att följa minsta spår av animalska instinkter, se, det är livets mening.

Trots all denna velfärd, fann partiet vid maktens grytor det undan för undan allt svårare och svårare att skrapa samman de pengar, som allt detta kostade. Landets pengar blevo trots alla tvångsåtgärder allt mindre och mindre värdar och de ständigt ökanda lånern blevo allt dyrare att anskaffa.

Och nu, just nu, när leken, förlustelserna och all slags frihet och självsvåld är större än någon, någonsin kunnat drömma om, nu nalkas med naturens egen obönhörliga konsekvens slöseriets klimax. «Und hast du mir gesehen» nu ljuder från maktens alla tinnar nödrop om sparsamhet, sparsamhet . . . med pengar, men ack inte alls med landets verkliga tillgångar. Nu när valutans värde förslösats skall det plötsligt sparas och rigorös hämsko läggas på skapandet av allt, som kunde öka landets verkliga inkomster. Bekymren är mer än stora.

«Aber lass bassen». Ty än är det strålande sol, sommar, fritid och glädje överallt. Det är bara i maktens topp det börjar gå kalla kårar av föraningar om, att det oansvariga slöseriet en dag har samma följer som för ynglingen, varmed denna «sanna berättelse ur livet» började.

Där börjar anas att makt utan kunnskap, klokskap och ansvar till slut blir makt-sagans final. Ty den ledning, som vill vara alla till lags blir till slut alias fähund.

(1947)

Det var en gang - -

Dennegang skal vi gå enda lenger tilbake i tiden som et apropos til dagens utenrikspolitiske situasjon. Bildet, som har vært offentliggjort av SUNDAY EXPRESS viser kong Georg V i tysk uniform under et besøk hos keiser Wilhelm i 1913. Den senere britiske politikk drev som kjent ikke bare Tyskland og England fra hverandre, men splittet hele Europa. Pussig nok er det England som i disse dage skriker høyest om det Europa det forrådte.

Som i Danmark så i Norge

I Danmark som i Norge viser fjernsynet med jevne mellomrum fingerte rettsaker, men i Danmark er man i motsetning til i Norge ikke redd for å gripe også i de varme jern. For en tid siden ble således «rettsoppgjøret» etter verdenskrigen tatt opp til belysning og diskusjon. Selv saken var av en unødig uappetittlig art hvis hensikten hadde vært rent objektivt å belyse uretten, men den avslørte likevel mangt og meget, blant annet den revolusjon i oppfatningen av disse ting som har funnet sted i de forløpne 18 år.

Vi skal i en artikkel i et senere nummer ta nærmere for oss den danske fjernsynssending og diskusjonen omkring den, og fester oss idag bare ved noen drastiske og redelige uttalelser av POLITIKKENS kjente TV-kommentator Leif Panduro i dette blad for 20. januar. Og når vi gjør det, så er det blant annet for å understreke den henvendelse Forbundet for Sosial Oppreisning har rettet til Stortinget om ikke å la det gro mere gress over uretten enn det allerede har gjort.

POLITIKKENS kommentator tar sitt utgangspunkt i Freuds beskrivelse av det han kaller fortengning, som består i at ubehagelige opplevelser flyttes fra bevisstheten og ned i underbevisstheten fordi det er for ilde å gå rundt og huske på dem. «Samfundet kan også fortenga ubehagelige opplevelser», skriver Panduro, «likesom det også kan flykte fra virkeligheten». Og så fortsetter han: «I Danmark er rettsoppgjøret etter krigen en slik fortengning. Det er ikke noe man snakker om — eller det var ikke noe man snakket om inntil ganske nylig». Og det tiltross for at «ganske visste vi næsten alle sammen at det vistnok ikke var gått ganske fair til».

Vi skulle tro at når alt kommer til alt, så er folk ikke så meget dummere her i landet enn i Danmark. Også her forstår nok «næsten alle» at det er begått urett, sikkerlig også det utvalg av de mest ansvarlige som før jul fremla sin tykke betenkning over «landssvikoppgjøret». Men både utvalget og det Justisdepartementet som burde være over retten, ønsker fortsatt å fortenga de ubehagelige kjennsgjerninger ved å overlate det hele til «historiens dom», og anbefaler Stortinget også å lukke øynene.

Her er det Forbundets henvendelse settene tingene på plass slik som POLITIKKENS kommentator gjør det når det gjelder de spesielt danske forhold, idet den slår fast at Stortinget sitter med ansvaret og at det derfor ikke av hensyn til sin egen anseelse og rettssikkerheten kan skyve det hele fra seg slik et ansvarslost utvalg kan gjøre det.

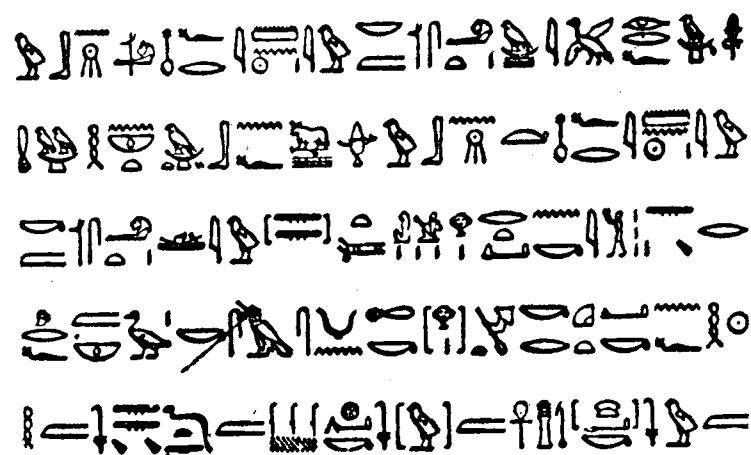
Stortinget har også et ekstra ansvar fordi det er parti-politikkens ypperste representasjon. For det er jo her som Panduro beskriver det i Danmark at «efter krigen fikk politikerne det så travelt med å putte hverandre i vaskebaljen, at de lignet de rene engler etter et par ukers forløp. Dem var det ikke noe i veien med. Men syndebukker skulle man ha, og det fikk man. Rundt om i landet sitter det tusener av dem som i de første år etter krigen kom gjennom møllen. De representerer Danmarks fortengning».

Så er det vel heller ikke for meget forlangt at dagens norske partipolitikere i Stortinget gjør noe annet og mere enn å strø sand på fortengningene. For spørsmålet er naturligvis ikke om det kan finnes eksempler på at det i enkelte saker fra «rettsoppgjøret» var grunnlag for en dom, eller som Panduro sier det «om den konstruerte rettssak var helt rimelig eller ei.» Saken dreier seg «ganske enkelt

ville vinne krigen, men det bakefter. Derfor vaskeorgiturde man ikke innrømme et!»

HANS EGEDE NISSEN:

OVERTRO OG DEMOKRATI

Frankrike erklærte Tyskland krig 3. september 1939. 17. juni 1940 kapitulerte det samme Frankrike betingelsesløst. 20. juni samme år holdt marskalk Pétain sin berømte tale i fransk radio, hvor han bl. a. betonet at et land som vender seg bort fra Gud og lever umoralsk i sus og dus i barnløse familier, har glemt de 10 Mose bud, et slikt land fortjener den hardeste straff. For nytelsesyken har revet ned hva offervilje hadde bygget opp. Som bekjent ble marskalken dømt til døden for denne sin sannhetskjærlighet om sitt fedrelands moralske status.

Analoge tilstander råder i alle såkalte demokratier i vest. Den overalt kjente statsøkonom Wilhelm Röpke sier i sin bok «Freedom and Union» følgende i sin diagnose: I Europa eller rettere okssidenten, har det funnet sted en indre dekomposisjon og oppløsning av de tradisjonelle verdinormer, hvilket har resultert i et vakuum, hvor vi ikke kan overleve lengre. Midlertidig fylles dette tomrum med selvnyting, men det duer ikke over en lengere periode.

På samme måte uttrykker den verdensberømte sosiolog ved Harvard universitetet Peterini Sorakin seg om vestens sivilisasjon: Den vestlige kultur har opphört å være en selektiv (utvelgende) organisme. Den er bare en veldig søppelhaug, hvor alt kastes uten hemninger. Den har mistet sitt eget fysiognomi, sin sjel og sin evne til å skjelne mellom ondt og godt. (Sitert i FARMAND).

Som svensken Brodin sier: Det blir rabbel og ikke kunst.

Den universelle lov om årsak og virkning på dette religiøse og moralske området er uttrykt av Jesus slik: Hva gagner det et menneske om han vinner den hele verden, men tar skade på sin sjel, eller hva vil en gi til vederlag for sin sjel? En kristen tenker som Paulus former loven slik: Vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot makter, mot styresmak-

ter, mot verdens herrer i dette mørke, ja ondskapens åndehær under himmelrommet.

En moderne stridsmann for kristendom og moral, kvækeren William Penn, som grunnla staten Pennsylvania i USA gir følgende adekvate uttrykk for denne livsloven: Menneskene må velge å la seg styre av Gud. Ellers blir de fordømt til å bli regjert av despoter. Röpke, Sorokin og Penn får full støtte for sitt syn av den ikke mindre kjente religionspsykolog i Wien, Victor Fraenkl i hans «Existensanalyse»: Gud er fortrent, gjemt eller fornekket. Den fortrente religiositet er den primære årsak til tvangsnervosene hos vestens demokrater. Det er nemlig på det religiøse området at hemningene og fortrenngnogene arter seg sterkest. Overtro inntar automatisk religionens plass, for der hvor Gud blir fortrent kommer det onde inn og fyller tomrommet (som Röpke påpeker).

Jeg skal i det etterfølgende vise at det er faktisk slik som de store tenkere og psykologer har forutsett og konstateret. I forbigående vil jeg bare nevne at vi har vår rem av huden her hjemme også, det fremgår av de tabloide organers avertissementer om syns- og kortleggende kvinner og signekjerringer m. v. Hvilket publikum som frekventerer disse spåkoner er ikke kjent. Vi får inntil videre håpe at kaffekopper og de 52 lefser ikke har noen finansiell og politisk innflydelse og astrologien, horoskopene og stjernetydning bare

(Forts. s. 6)

General Ironside om den britiske Norgesaksjon

DEN BRITISKE GENERALSTABSJEF KRITISERER DEN POLITISKE LEDELSE KRAFTIG I SINE DAGBOKS OPPTEGNELSER

Gjennom «Europakorrespondenzen» har vi fått etterfølgende artikkelen av K. S., London. Den fører ha spesiell interesse fordi den også kommer inn på endel av det den britiske generalstabsjef inntil 1942, general Ironside, sier om Englands planer mot Norge, selvom en vel må regne med at generalen fortsatt ikke kan si den hele og fulle sannhet.

I den siste tid har man hatt anledning til å lese noen memoarverker av engelske og amerikanske generaler som viste hvorledes det ble løyet i krigen også på alliert side. Av partipolitiske grunner var dette åpenbart tillatt for de allierte, men naturligvis ikke for tyskerne. Man opplevet dette allerede i og etter første verdenskrig, så hvorfor skulle det være anderledes i og etter annen verdenskrig.

Således foreligger nå dagboken til general Ironside, den britiske hærs generalstabsjef inntil 1942, hvor denne general, som aldri hadde anledning til å føre en virkelig kommando i krig, førte inn sine intimeste tanker og nå, åpenbart som en hevn for den militære forhindring, har offentliggjort den. Sent, men ikke for sent.

For den antityske propaganda går jo lystig videre i annet tiår etter krigen. — Krigsforbryterprosesser blir ført fortsatt, ikke for rettferdigethets skyld, men for å tilføre den tyskfiendtlige propaganda ny næring, idet mange av de gamle slagere ikke lenger har noen tiltrekningsskraft. Det er derfor bra at general Ironside viser hva som skjuler seg bak sløret av den engelske krigspropaganda: ikke bare propagandaløgn, men også udugelighet, noe som også kan være en lære for tyskere som taler om tysk krigsudugelighet og på den måte vil hisse de gamle soldater opp mot sine offiserer. Feil blir det gjort overalt, det er ingen tysk spesielt.

Grunntonen i dagboken er en tilintetgjørende dom over første fase av krigføringen, akkurat den tid da Ironside innehadde sitt militære embete. Den viser oss regjeringen Chamberlain og Labour-opposisjonen ravende inn i krigen uten å ha anelse om hva det begav seg ut på. Den viser det militære forsvar så udugelig at det knapt er til å tro. Den militære forberedelse er dilettantisk og hvis det hadde fortsatt slik til slutt, så ville denne slutt ha sett anderledes ut. Alt dette blir berettet ut fra generalstabsdrøftelser og politiske diskusjoner. Store problemer ble ofte ikke berørt, isteden un-

Daladier og Hore-Belisha

derholdt man seg med om Belisha, «jøden», skulle fortsette i stillingen som krigsminister eller ikke. Detaljene er tilintetgjørende.

Av alle de mennesker som Ironside hadde med å gjøre i krigen var ingen ham så u-sympatisk som krigsministren Hore-Belisha, idet denne overenergiske mann ikke passet inn i den britiske stil. Hans energi førte til at han blandet seg inn i helt militære ting (sammenlign dagens norske forsvarsminister), som han — etter Ironsides mening — som sivilist ikke forstod seg på.

Ironsides dagbokinnførsel av 9. november 1939 gjengir en samtale som han hadde med Hore-Belisha etter denes besøk ved det engelske ekspedisjonskorps i Frankrike. «Jeg hadde vekslet et par ord med Belisha og fikk inntrykk av at han hadde hatt en vidunderlig reise. Han gav meg å forstå at han nå hadde bedre oversikt over tingene og forskjellige nye ideer. Han var skuffet over hvorledes general Gort anvendte alle de pionerkrefter

som ble sendt ham. Jeg måtte gjøre Belisha oppmerksom på at han måtte omgås overkommando — det vil si Gort — med forsiktighet, for denne var utnevnt av kongen og måtte behandles overensstemmende med det».

En ny innførsel sier 28. november: «Jeg fikk nylig høre at det ble ydet for lite arbeide ved fronten. Belisha ventet til jeg forlot regjeringsmøtet og avgav så en erklæring om hva han hadde sett i Frankrike. Ingen i regjeringen tvilte på hans erklæring eller stilte ytterligere spørsmål. Jeg sa til Belisha at han ikke skulle nedsette overkommandoens prestisje i regjeringens øyne».

Konflikten mellom Ironside og Belisha endte plutselig med erklæringen: «Klokken otte om kvelden gikk jeg til Belishas sekretær og han sa meg at Belisha var trådt tilbake. Jeg hadde ikke forsett dette. Å skifte hester midt i strømmen er alltid uheldig. Men jeg må si at jeg likevel følte stor lettelse. Mannen var på vei mot katastrofen. Morgenavisene hadde

Forts. side 7.

Norgesfelttoget gikk ikke som planlagt. fra venstre generalene Caron de Wiart, Ironside, Mittelhäuser og Audet

OVERTRO OG DEMOKRATI

(Forts. fra s. 5)

hører hjemme i de kulørte ukeblads spalter. Men hvem vet? Kanskje også hos oss blir storpolitikken dirigert fra Jupiter, Mars og Venus og den lille planeten Pluto og dens konjunksjoner og konstellasjoner på firmamentet?

Dette har skjedd og skjer nemlig i de tidlige koloniale stormakter England og Frankrike. Begge steder hersker overtro, svart magi og kloke koner har stor søknings- og en innbringende geschaft. Vi har også sett i pressen artikler om «hva det vil skje i 1963», og så får vi lese lange utdrag av spåkonenes forutsigelser om Per og Pål, om de Gaulle og om prinsesser på vift, om Zoraya og Fabiola. Det utgis årlig såkalte krigsalmanakker i de nevnte land. Det er påvist at store finansielle overnasjonale pressgrupper står bak disse trykksaker utgitt av så ob-skure navn som Madame de Thebes og Roxroy. Det er påvist at stoffet i disse «almanakker» er kjøpt og betalt for å kunne påvirke opinio-nen i en viss retning.

Både i England og Frankrike var og er der hemmelige center for svart magi og all slags spiritistisk åndemaneri. Ja, i England er det ikke så få klerker som driver med å rense spøkelseshus og nøytralisere demonene, som driver ut spill på det Verdens Gang og Dean Acheson kal-ler «øya utenfor Europas kyst». Disse geistlige har offentlig autorisasjon. I Frankrike, hvor ateismen og gud-løsheten i Robespierres ånd ifølge Pétain har fritt spille-rom, der holder spåkonene store salonger og der går fi-nansmenn og kjente politike-re ut og inn. Vi kjenner alle navnet Madame Tabouis. Hun drev sitt okkulte spill bak kulissene og hadde stor andel i Daladiers og Reynauds kalamiteter, krisen som førte til Frankrikes krigserklæring mot Tyskland i 1939. Madame Tabouis var desidert nr. 1 av disse hekser, men hun hadde tusener av medstøstre i denne makabre bransje, som den overnasjonale stor-finans engasjerte. Apparatet fungerte upålagelig.

De nydemokratiske asfalt-organer er på sin jakt etter sensasjoner slippende nok. Her er et godt eksempel. Verdens Gang, Oslo for 17. januar slår svært opp trafikken i Frankrike under overskriften: 34.000 franske spåkjeringer. Politikere og fi-nansfolk trofaste kunder.

Man kan trygt si at Paris var en svart messe verd. I disse signekoners salonger møter man de kjente ansikter i det offisielle Paris fra

Rabbel og kunst, fra politiken og finansens skumle verden. Her legges kort, der leses i kaffegrut, en kikker i krystallkuler, der settes opp horoskoper. Her treffer vi Herriot, Daladier, Reynaud og utallige andre. Fra andre kilde fortelles det om spiritistiske seanser, om orgier og bachanaler og «svarte mes-ser», hvor Satan manes frem og tilbes i ekstase. I England driver man på samme obsce-ne vis og reiser altere for Satan innviet til de onde ånders første Beelsebul. Det hører med at en Satansprest parodierer Fadervår og deler ut ren whisky som nadver-vin.

Verdens Gang 17/2 1956 er likeledes vår kilde for premierminister Lloyd Georges vedkommende. Med svære typer beretter avisene om den walisiske trollmann og sak-førers gang hos trollkvinnen Estelle da han ledet engelsk politikk. Spåkone bestemte Lloyd Georges politikk, lyder sensasjonen. Estelle forteller selv at premierministren før et meget viktig lovforslag skulle behandles i Underhuset ønsket råd hos henne — og tilføyde hun, «det var en av den salige manns største suksesser». Hun forteller at bland sine utallige klienter teller hun millionærer, utenlandske prinser, skuespillere o.s.v. De kommer alltid til meg med sine problemer. Dessverre får vi ikke vite om Don Juan Anthony Eden besøkte Estelle før han i lag med Ben Gurion og den franske premier begikk den genistrek å drepe tusener av uskyldige egyp-tiere i Port Said og andre steder i Egypt ved bombing, hva disse nydemokrater visste var åpent brudd på FN's charter og grunnlov. Men de var sikret hos Estelle med sine problemer.

Og tilbake sitter vi med en viss frykt for fremtiden, som

En fredsorganisasjon som drar i krig —

(Forts. fra s. 1)

De idealister som unnfant get ideen med F.N. bør naturligvis ha all mulig anerkjennelse for denne sin store tanke. Derimot er det ingen grunn til å takke dem for den måte F.N. er bygget opp på. For her viste de en mangel på fremsyn som er rett og slett forferdende.

Man skulle tro at når hvite ledende kulturelle stormakter går sammen om å lage en kulturbærende verdensorganisasjon, vil de sørge for at de høyest stående nasjoner, altså Vestens hvite nasjoner, far ledelsen i organisasjonen. Men dette er langt fra tilfellet. I sin usalige hang etter å være demokratiske, bestemte nemlig organisasjonens stiftere at alle stater, uten hensyn til kulturnivå, skulle ha like stemmerett, med det resultat at den afrikansk-asiatiske blokk sammen med Europas kommuniststater nu har majoriteten i forsamlingen. Av F.N.'s 110 medlemsstater pr. 1/1 1963 er der nemlig noe slikt som 32 negerstater, 27 afro-asiatiske land, 10 europeiske kommuniststater og noen hel- eller halvkommunistiske stater i Mellom- og Syd-Amerika. De 14 europeiske antikommuniststater har derfor ikke stor sjanse til å kunne gjøre seg gjeldende, selv om de

er lagt i slike imbesile halvtapers hender, som lar seg bestemme i sin politikk, en politikk som er avgjørende for Europas skjebne i årtier fremover, av hva hysteriske individer får ut av skitne kortleiker, av kaffegrut eller ved å kikke inn i en krystallkule, for ikke å gleme horoskopene, som muligens bestemmes av Marsbeboerne.

Vi minnes den edle russer Sorokin, hvor han taler om Oksidentens - Vestens undergang, og karakteriserer Vestens kultur som en mødding. Og hans åndsfrænde Fraenkl i Wien konstaterer med uhyliglig konsekvens: Hvor Gud blir fortrent, kommer det onde og fyller tomrommet.

Jeg må sluttelig minnes hva Picasso, rabbelmesteren, sa: Folk søker ikke lenger trøst i kunsten — de rike lediggjengere søker det ekstravagante, det som vekker skandale. Og jeg selv har tilfredsstillet disse herrers smak, jo mindre de har forstått, dess mere har de beundret meg. Med Picasso mot undergangen er tidens løsen.

Hans Egede Nissen.

*

P. S. Temaet som er tatt under behandling i foranstående artikkel er bare et lite utsnitt av sagaen om de falske okkulte krefters og mør-

blir støttet av endel land utenfor Europa. Hvortil så kommer at tallet på antikommunister jo er konstant, mens tallet på negerstater stadig vokser.

Der kreves ikke noe minstemål av kultur for å komme inn i F.N. Her kommer alle inn. Også de underutviklede. Den hvite manns skytsengel var nok ikke tilstede da F.N. ble opprettet.

Så er det Sikkerhetsrådet.

Her gjorde man det mest sterkykke å velge inn Sovjet som fast medlem. Det Sovjet, som selvfølgelig aldri skulle vært medlem av en fredsel-skende organisasjon, idet organisasjonen Charter, kapitel II, artikel 5 sier at et medlem av organisasjonen som «vedvarende» har krenket pak-tens prinsipper kan bli fratatt sitt medlemskap ved be-slutning i Hovedforsamlingen på grunnlag av forslag fra Sikkerhetsrådet.

Men Sovjet blir nok ikke utvist av F.N. Der vil i Ho-vedforsamlingen aldri kunne skapes $\frac{2}{3}$ majoritet for en

slik utvisning, hvortil kom-mer at det er Sikkerhetsrådet som skal foreslå utvisnin-gen, men der sitter Sovjet som fast medlem og sier «njet» (nei). Vestens kultur-nasjoner har i sannhet stelt seg fint. *

I utenrikspolitikken følger F.N. en kurs som ikke er i det hvite Vestens interesse. Goa-affæren f. eks. Portugal er medlem av F.N. og hadde krav på F.N.s støtte, men det fikk det ikke. Den stortalende Nehru og hans kommunist-vennlige utenriksminister Krishna Menon fikk grøssere som de ville og jage portu-giserne hjem.

Så er det Vest-Guinea.

Efter å ha jaget nederlendene ut av Indonesia og beslaglagt deres plantasjer, gikk Indonesia igang med å «befri» Vest-Guinea. Nederland fikk ingen støtte av F.N. og da det søkte om landings-tillatelse på amerikansk jord for nederlandske militærfly, ble dette nektet som «unøy-tralt». Tilslutt tok F.N. Vest-Guinea fra Nederland og overlot det til Indonesia!

Kongo er det siste og mest aktuelle eksempel på hvorledes F.N. varetar freden og nøytraliteten.

Kongo er som kjent ikke noen nasjon, men et belgisk koloniområde med flere hundre forskjellige negerstammer som til alle tider har slått hverandre ihjel og ett hverandre. Det eneste noen-lunde siviliserte område er Katanga, lengst i sydøst, med stor grubeindustri og moderne sosiale organisasjoner. — Folket her føler intet rase-fellesskap med de egentlige Kongo-stammer.

Da F.N. gikk igang med å bygge opp en stat Kongo, begikk det den feil ikke å ta belgierne med på råd, ikke benytte seg av den utmerke-de belgiske sivile og militære administrasjon. F.N. erklærte bare at nu var kongole-serne fri, med det resultat at de befridde negerne straks gikk igang med mord, brand, plyndring og voldtekts, så belgierne ikke hadde annet å gjøre enn å rømme landet.

Med oppbyggingen av det nye Kongo gikk det bare så som så. Det manglet fagper-sonell og det manglet penger. F.N. kom derfor på den idé å presse det velstående Ka-tanga inn i kaos-statene og bruke mer eller mindre av Katangas store grubeinntekter til hjelp for Kongo, og da Katanga ikke ville gå med på

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

General Ironside om den britiske Norgesaksjonen -

(Forts. fra s. 5)

de alle overskriften: «Belisha og generalene». — «Ingensteds var det noen beklagelse over Belishas tilbaketreden. Både i hovedkvarteret i Frankrike og i krigsministriret var det alminnelig lettelse å spore — — En avis bemerket, at Belisha var blitt styrtet av de aristokratiske generaler — —» Ironside unngår å si tingene ved sitt rette navn. Eller er det blitt offentliggjort ufullständig? *

Ifølge dagboken hadde begge krigførende parter, Tyskland og England, kastet sine øyne på Norge. Spesielt på Narvik, for det var den havn over hvilken Tyskland transporterte den malm det så nødvendig trengte. Og det var Hitler som til syvende og sist landet i Norge. Men måneder forut hang invasjon i Norge fra britisk side i luften og det holdt nesten på å bli til at England var kommet først. Under og etter Belishas embedsperiode var det i krigskabinetts diskusjoner om hvorvidt man kunne sende tropper til et nøytralt land. Man tenkte til og med på å begrunne det med å komme Finnland til hjelp, fordi dette land nettopp var blitt angrepet av Russland.

2. januar 1940 skrev Ironside i sin dagbok: «En lang dag. Egentlig 8½ time i konferanser og møter. Slik kan

dette, sendte F.N. tropper mot Katanga og gikk til aksjon. Altså en ren og skjær angrepsskrig. Der tales om myrdede sivilpersoner, flyktninger i tusenvis, matmangel og nød.

Katanga er den siste antikommunistiske del av det tidligere Kongo, og får de indiske, etiopiske og ghaneiske tropper huser der lengre nok, vil landet naturligvis komme i opprør og bli kommunistisk.

Det er nok dette Sovjet og den svart-gule majoriteten håper på. Slik de naturligvis også venter å kunne skade Vestens hvite mann ved å få F.N. til å gå til sanksjoner mot den Syd-Afrikanske republik og Portugisisk Angola.

F.N. er idag ikke noe organ for den hvite manns kultur.

Men så har det også en asiat som generalsekretær. Akkurat som om det ikke er nok av hvite menn som godt kunne ha overtatt stilingen etter Hammarskjöld. —

Men det hvite Vesten er hjelpeøst. —

For i Hovedforsamlingen sitter det bare med et mindretall mot en underutviklet blokk.

«Demokratiet» har seiret.

man ikke føre krig. Kabinettsmøtet om det norske spørsmål ble til det rene premøte. Winston Churchill, (som dengang var første admiraltetslord), var for å slåes uten eftertanke, og uten hensyn til følgene. Han tror ikke at Tyskland vil reagere synnerlig sterkt. Vi, stab-sjefene, mente ikke så.

«Gud vet hva for følger dette vil kunne få og vår hær er ikke forberedt for en hurtig aksjon. Vi advarte regjeringen mot dette skritt. Det er som å stikke i et hvepsesbol uten å ha et godt slør. Dette vil være Dardanellerne i en ny utgave. Merkverdig at Winston var for det. Det er lett å sende ut skib, men såsnart de vil benytte en havn, så skriker de etter militær beskyttelse, etter hæren, som skal følge dem».

Slik ble saken forsiktig av hærsjefene, men bare av militære grunner. 12. mars stod hæren rede til å gå til Narvik. Ironside skrev denne dag: «Vi hadde et forferdelig kabinettsmøte. Alle sammen hadde hver sin ide om styrken av vårt ekspedisjonskorps til Narvik. Da jeg meddelte at våre soldater allerede hadde begynt innskibningen, var alle overrasket. Noe så umilitært som dette

har jeg enn aldri sett. Premierministeren begynte å studere et kart av Narvik og da han syntes å være ferdig med det, spurte han meg om kartets målestokk — — Chatfield, en av flåtens admiraler, sa at vi må unnlate å beskyte nordmennene og senere at vi ikke skulle la oss bløffe av en løytant og et batteri. Kabinetts var som en flokk forvilledе får stående foran et problem som de stadig vek utenom. Den formelle helst foretrak var at hele saken bare var hypotetisk og slik vek de undav en avgjørelse. Jeg fikk nok av det hele og vi avsluttet vårt møte om de ordrer som vi hadde forberedt for Narvikprosjektet».

«Tilslett ble alle planer godtatt, men jeg tror at den mest betydningsfulle mannen var premierminister Chamberlain. Han så realistisk på stillingen. Halifax var engstelig for blodsutgydelse og ville ikke gjøre noe forsök — — Chamberlain, som jo hadde en temmelig umilitær hjerner, så situasjonen riktig og var rede til å dekke generalene som han ville pålegge ansvaret — —»

Tiltross for disse dagboksoppdagelser forlot ikke det britiske ekspedisjonskorps England. Finnene og russene sluttet en fredsavtale og de engelske politikere ville ikke lande i Norge uten det planlagte påskudd med hjelp til Finnland. Da slo det tyske

rike til med sin lynkrig. En dag før den tyske besettelse, skrev Ironside: «Jeg tror ikke at vi har et krigskabinett som er i stand til å bekjempe Hitler. Dets — krigskabinetts — avgjørelser er langsomme og svonne — — Hele forestillingen er plump, ubehjelplig og klossete».

Ironside fortsetter så å bevise disse bebreidelser med den måte hvorpå England handlet militært under den tyske invasjon i Norge. Ironsides dagbok er således en belærende og uforglemmelig lektyre for alle dem, som fremdeles rystet viser til den tyske nøytralitetskrenkelse for å gi Tyskland eneskylden for alt.

*

Så langt den engelske artikkelforfatter, som forøvrig ikke kan ha satt seg tilstrekkelig inn i Ironsides oppdagelser om den krig England utløste over Norge, hvis da ikke Ironside også av forståelige grunner og som foran antydet i noen utstrekning har måttet tilsløre kjennsgjerningene. Vi hører således intet om de norske hjelptere i både politiske og andre nøkkelstillinger som gjorde det britiske spill med Norge og Skandinavia mulig. Men det skyldes kanskje at de satt i spissen i den norske statsledelse. Hvis Ironside virkelig ikke skulle kjenne til dette spillet bak kulisse, så er hans anførelse om at det var «merkverdig at Winston var for det (invasjonen i Norge)» forståelig. Den gode Winston hadde nok garantier for at en britisk okkupasjon av norske havner ikke bød på noen risiko for at det «nøytrale» Norge skulle sette seg til motverge.

Det fremgår ellers heller ikke av det utdrag artikkelforfatteren har gjort fra Ironsides dagbok at planen om en britisk okkupasjon av Norge slett ikke bortfalt i og med den finsk-russiske fredsslutning. Nye planer var ferdige og utførelsen allerede igang med «mineleggingen» og notene til Norge som innledende fase, da tyskerne tok sine motforholdsregler og skapte forvirring hos Englands tungrodde militære og politiske ledelse.

TANNLEGE MAAMOEN
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

HUSK
HJELPEORGANISASJONEN
FOR KRIGSSKADEDE

Norges skjebnetime - -

(Forts. fra side 2)

det endelig bli «fastslått at det nye europeiske system vil være utadvendt og liberalt og ikke innadvendt og proteksjonistisk, åpent mot såvel det rike Amerika som mot de fattige utviklingsland, ikke en tredje makt mellom øst og vest, men et sant forent Europa knyttet til Nord-Amerika — —».

Det er formodentlig omsont å be norske partipolitikere besinne seg slik at vi ikke påny kommer opp i nøyaktig det samme som i 1940.

For er det ikke tenkelig at ARBEIDERBLADETS kannestøper er riktige? Er det ikke til og med sannsynlig at Frankrike faktisk tar sikte på å komme til en overenskomst med den del av Europa som ligger mellom Ural og jernsteppet, og at det igjen blir truffet avtaler om interessesfærer slik som mellom Hitler og Stalin i 1939?

Og lenker vi vår båt fast til England og USA nå som i 1939—40, så er det vel ikke vanskelig å gjette i hvilken sfære Norge havner. Og denne gang vil det heller ikke være noen Quisling som i siste øyeblikk kan få revet Norge ut av gapet på den russiske bjørn.

Situasjonen er da den at Danmark muligens kan redde seg over i EEC og dermed komme med i den vesteuropeiske interessesfære, mens Norge ligger slik til strategisk at det vanskelig kan forsvareres av Vesteuropa. Den eneste mulighet er at vi selv legger forholdene tilrette. Og det vil si at vi nå gir opp vår

englandssyke politikk og be-sluttosmt og raskt redder oss ut av det NATO som tydeligvis også står foran sin opplosning, og inn i et fast politisk og økonomisk forbund med Sverige og Finland — eventuelt også med Danmark. Vi vil da kunne danne en nordisk blokk, som riktig nok ikke er stor og mektig, men som dog ikke er en quantité helt négligeable og derfor kan regne med selv å ha et ord med i laget. En slik samlet blokk av de egentlige nordiske folk vil også fra vesteuropeisk synspunkt kunne aksepteres som verdig medarbeider i det nye Europa og ikke bare som forhandlingsobjekter.

Jeg kan ikke se annet enn at dette er den eneste politikk som kan redde Norge fra å lide samme skjebne som i 1940. For det kan da ikke være et normalt menneske i dette land som tror at England og USA hverken kan eller vil forsvere oss hvis det nye Vest-Europa som tar form under de Gaulles ledelse avskriver oss som russisk interessesfære slik som Hitler gjorde med både Finland og Nord-Norge i 1939, men da det likevel lykkes Quisling å redde Norge og Sverige med.

Det gjelder nå å rive seg løs fra gamle fordommer og foreldede synspunkter, og komme utviklingen i forkjøpet. Dette må også være verd en innsats av de ansvarlige politikere, for det er Norges skjebne og Norges fremtid det dreier seg om.

ARMINIUS.

ÅRSMØTE I A/L FOLK OG LAND

holdes på kontoret i Kierschows gt. 5, Oslo, onsdag 27. februar kl. 12.

Andelshavere innkalles til å møte personlig eller med skriftlig fullmakt til en annen andelshaver. Fullmakten bes utskrevet på nedenstående blant. Om ønskes kan fullmakt gis til undertegnede styrets formann eller redaktør Melsom.

Til behandling foreligger bl. a. regnskapet for 1962 og valg.

Styret innkalles til møte samme dag kl. 11 på avisens kontor.

OLAF HOLM,
styrets formann.

FULLMAKT

til å møte for meg på årsmøtet i A/L FOLK OG LAND 27. februar 1963 gis herved

.....
Sted og dato

.....
Underskrift

.....
Andelsbrev nr.

Dødsdans i Prag

(Forts. fra s. 4)

et fortryllende smil. «Det forstår ikke du riktig nok. For spioner og svindlere holder aldri ord. Og du er en spion og en svindler. Intet annet».

Efter en stunds forløp legger mannen merke til at han holder på å legge sammen de krollerte lakner og å legge dem tilbake på hyllene. Det lukter behagelig frisk luft av vasketøyet, det er godt å ha noe slikt å ta seg til. Spion og svindlere. Det er iallfall et fornuftig arbeide. Det er iallfall noe som trenger meg. Laken, min venn, du har det godt som ikke er menneske. Hvis jeg bare visste hva jeg nå skal gjøre. Hva gjør spioner og svindlere? Synd at dette er siste laken. Nå må jeg ta fatt på noe annet.

I legeværelset er ikke bare alle legene forsamlert, men også de fleste av pleierskene og den gamle gartner. De kjerner alle til Ninas ultimatum, men ingen vet riktig hvorledes. Sjefsleggen vegrer seg imidlertid for å forlate sykehuet. Han har ansvar for pasientene og for barna, gjentar han stadig mot alle innvendinger, og kan ikke sette sin personlige sikkerhet høyere enn de menneskeliv som er betrodd ham. Gartneren, som er den eneste som ikke har tapt hodet, kommer med et fornuftig forslag. Han vil gjemme sjefen i kjelleren i huset sitt til «sirkuset», som han sier, er forbi. Evig kan jo ikke denne galskapen være.

«Jeg ville godta forslaget i deres sted, herr overlege», sier Martin nesten forlegen. «Jeg vet at jeg ikke bør komme med råd. For det er min kones skyld — men hun vil ikke forårsake mere. — Hvorledes går det den svangre kvinne?»

«Livsfare».

«Jeg vil ta henne med».

«De vil ikke finne en eneste lege i hele Prag som vil hjelpe henne, og uten legehjelp — —»

«Hun blir her!» bruser overlegen opp.

«Nei, hun må vekk, ellers er hele sykehuet fortapt. Jeg har måttet love min kone å ta kvinnen med. Bilen min står nede i innkjørslen. Kan hun gå? Det gjør intet, jeg vil bære henne. Bare en bønn til, herr overlege. Og fremfor alt, gjør ubetinget det som gartneren har sagt. Idag vil djevelen være løs. Altså — jeg trenget en legekittel og en sykepleierskredrakt.»

Uten å spørre føresatte, løper en pleierske ut og kommer tilbake med det. Hun nøler ikke øyeblikk om det er rolig brosjen med det røde ors på den hvite lomma fra snipp og leverer merke for de utlærte sykesøstre til de mange hundre i sykehuet kurer som er direktøren. Martin trekker på seg den hvite frakken, trykker adspredt fler hender som strekkedes ut mot hundre som som mørre ligner med annen avskjeds hilser. To tjenere bærer stolene på bære ned trappene til sjørsler, hvor den

lille grønne bil venter. Så forsiktig som mulig blir den fremdeles bevisstløse lagt på baksetet. En blek, rødhåret pike som satt i bilen blir hurtig puttet i sykesøsterdrakten, en pleierske fester den stivete kappe for henne. Martin selv fullfører Michaelas forkledning ved å feste brosjen. Si til sjefsleggen at han ubetinget bør følge gartnerens råd», roper han da bilen allerede er i fart. Tjenerne nikker og lukker hurtig porten. Først da Martin har røkt ut sigaretten, husker han på at han ikke har fått vite hovedsaken. Han vet ikke om han har en datter eller en sønn.

Gatene er søndagstomme. Kolonialforretningene, slakterbutikkene og restaurantene er imidlertid åpne alle sammen som på en hverdag. Fortauene er fulle av glass-skår, små rødhvite papirflagg ligger omkring overalt. Foran Karls-plass trekker to sterke hester en vogn med øltønner. På barrikadene soler de revolusjonære seg, spiller kort eller synger til akkommagnement av munnbspill. Nesten ut av alle vinduer trygler Prager-kringkasteren fremdeles om hjelp for den på liv og død kjempende tsjekkiske befolkning. Fremdeles på tre sprog. Russisk, engelsk og fransk. Man ser skikkelses som på en fastelavensfest. Menn som trass i den sommerlige varme har trukket på seg to til tre kostbare damepelskåper, skyver barnevogner hvor krystall og sølv blinker i maisolen. Kvinner med fem eller flere hatter på hodet, påkledt med ti forskjellige kjoler over hverandre, sliter med ryggsekker og kufferter. Bannende krabber de over barrikadene, som stenger gate-ne fra murvegg til murvegg, og gardistene ler av dem. «Å stjelle og røve er lett, kamerat, ikke sant?», flirer de. «Kom, søster, sett deg dog i sporvognen. Den vil riktig nok ikke kjøre videre før om fjorten dage, men likevel er det jo bedre å kjøre enn å gå når en skal løpe gjennom Prag belesset som en kamel. Det er forbudt å plyndre vennen min, ser du lyktestolpen der, den er ledig for deg fremdeles! Å, således, du harfunnet sakene? Det er noe annet. Og nå skal du løpe avsted til hittegodskontoret med dem? De har lukket idag, så ta bare rolig sakene med deg hjem».

NARVIK —

(Forts. fra s. 4)

MASKINKANONBATTERIET. SJEF: KAPTEIN KLEPPE, senere FENRIK MUNTHE-KAAS

I stilling på Framnes-ryggen.

Kaptein Kleppe bodde i leiet leilighet i byens vestlige del. Fenrik Munthe-Kaas bodde på «NOBEL».

Batteriets øvrige personell var forlagt i «NOBEL» og delvis i teltleir på torget. Det

ble visstnok ikke mulig å få tilbake med den. Hun nøler ikke øyeblikk om det er rolig brosjen med det røde ors på den hvite lomma fra snipp og leverer merke for de utlærte sykesøstre til de mange hundre i sykehuet kurer som er direktøren. Martin trekker på seg den hvite frakken, trykker adspredt fler hender som strekkedes ut mot hundre som som mørre ligner med annen avskjeds hilser. To tjenere bærer stolene på bære ned trappene til sjørsler, hvor den

DETTE ER NY GUINEA

Verdens nest største øy!

Her bor det 3-4 mill. mennesker (inkl. den australske delen) Verdens tjeil-rikeste øy. Man lever av landbruk og feavl.

Landet har utstrakte urskoger. En del av befolkningen som ennu lever i sten alderen, bor i et av verdens mest regnfulle områder.

Befolkningen former ingen enhet. Hundrevis av forskjellige språk. Bare i kystdistrikten har man kunnet uttelle noe. Resten av landet er en "hard nøtt å knekke".

Landet har rike gullråder. Kobber, kull og platina finnes også. Jordbunnen er lite fruktbar.

Økonomisk sett står Ny Guinea langt tilbake. Årsaken er landets ugunstige beliggenhet. En båt bruker 5 uker på reisen til V-Europa. Først i 1900 begynte man å interessere seg for denne øya.

ILDE, ILDE — — —

«Rystet» har belgiske politikere reagert på meldingen om at den i Spania bosatte tidligere valonske fører Leon Degrelle ved datterens bryllup lot seg fotografere i uniform og smykket med det ikke-demokratiske ridderkorset.

*

IRSK NASJONALT TIDSSKRIFT

Irske nasjonale kretser har begynt utgivelsen av et månedlig tidsskrift NATIONALIST NEWS. Utgiver er THE NATIONALIST UNION, Box 40, 2 Burgh Quay, Dublin.

*

DETTE TIDSSKRIFT

gjengir i sin desemberutgave

var naturligvis stadig vakt ved kanonene.

7,5 CM. KANON («PANSER-KANONEN»)

I stilling ca. 100 m øst for blokkhuset på Framnes.

Sjefen og de menige forlagt i et av Malmbolagets hus. Tjenestegjørende vakt bodde i vogn som stod på skinnegangen bak kanonen.

LANDVERNSPIONERKOMPANIET. SJEF: KAPTEIN GUNDERSEN

Arbeidet med de forskjellige blokkhus.

Sjefen bodde på «Royal». Kompaniets øvrige personell forlagt i jernbanemaskinhall nær dampskipaia.

etter referat i «Irish Independent» en uttalelse av Right Rev. Dean Brennan med etpar sannheter om «vår nasjonale TV-tjeneste». Pastor Brennan erklærte at «programmer hermetisk nedlagt i England var ilde, og de amerikanske verre». Han tilføyet at folkene som ledet TELFIS EIREANN ikke var irske og ikke forstod irsk lynne». Han konkluderte med å si at «disse folk burde ikke få lov til å komme inn i landet i det hele tatt».

*

TILTALEN MOT WALKER FRAFALT

I en underskrift til et bilde i FOLK OG LAND for etpar numre siden var den kjente amerikanske general Walker omdøpt til Walter og det ber vi om unnskyldning for. — Samtidig nevner vi at alt oppstyret omkring generalen som en av de hovedansvarlige for raseopptøyene i Mississippi nå har endt med at tiltale er frafalt.

*

VENDT HJEM EFTER 17 ÅR

DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG forteller at den 33 år gamle Hans Benedikt Wandel nylig er vendt tilbake til Steinhude i Niedersachsen fra Sovjetsamveldet. Som 16 år gammel HJ-gutt ble Wandel tatt tilfange av sovjettrusserne i 1945 ved Litzmannstadt og transportert bort til kullgruvene ved Donetz. Under det tunge tvangsarbeide mistet han to fingre på venstre hånd. Den modige gutten forsøkte stadig å flykte og ved første flukt forsøk nådde han helt til Karpatene før han ble tatt. På grunn av tre andre flukt-forsøk ble han dømt til 10 års fengsel og 15 års tvangsarbeide. Han ble bragt bak Ural og er nå endelig frigitt. Den hjemvendte forteller at han traff mange tyskere og også folk av andre nasjoner i Sovjetsamveldet, og de håpet alle lengselsfullt på å kunne få vende hjem.

*

FORPLEININGSKOMPANIET. SJEF: KAPTEIN HOLMBOE

Arbeidet i Torghallen, hvor også personellet var underbragt, når unntas sjefen som bodde på «ROYAL». PANSERSKIPENE. SJEF: KOMMANDØRKAPTEIN ASKIM

Panserskipene kom til Narvik 5. april 1940 og ankom opp på havna.

Alle avdelinger hadde sin hvilende hovedstyrke innkvartert i den østlige del av byen.

BRITISKE KRIGSFORBRYTELSE.

Samme tyske avis har hatt en samtale med Cyperns innenriksminister P. Georgiadis, som er en av de mere kjente frihetskjemperne under Cyperns løsrivelseskamp. Han har tre ganger unsluppet fra britiske konsentrationsleire. Som svar på avisens spørsmål om det, som det er skrevet i utenlandske aviser (ikke norske), fant sted mord, grusomheter og middelaldersk tortur i de britiske konsentrationsleirene. I innenriksministeren: «Deres informasjoner stemmer. Britene anvendte — for å få opplysninger av fangne frihetskjemper — all slags tortur og mishandlinger, til og med mord. På den annen side gjorde de alt for å bryte folkets moral og sette det opp mot EOKA.»

95,3 MILLIONER JAPANERE

Innbyggerantallet i Japan nådde ved utgangen av 1962 hele 95,3 millioner og utgjør dermed 3,2 % av verdensbefolknigen. Blant verdens mest folkerike land kommer Japan bak Rødekina, India, Russland, USA, Pakistan og Indonesia. I rekken etter Japan kommer så Brasil og Bundestyskland.

MALERARBEIDE OG RENGJØRING

UTFØRES

Henv. Miller - Tlf. 67 76 71

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvei. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Søker forbindelse med et kunsttrykkfirma e. privat for oppdrag. Bill. m. «Kunst».

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Abonnementspriser

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 0,85

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land